

Beeld/spraak

Mine DALEMANS / Jozefien VAN HUFFEL

LUBBEEK | Zoals samen douchen bij voetballers hoort, hoort samen eten een beetje bij christenen. Picknickte Christus niet al aan het Meer van Galilea, met brood en vis en vijfduizend man? De parochie Sint-Martinus organiseert elk jaar met Pinksteren een picknick in het domein van het Kasteel van Lubbeek. Snijden, koken, schikken en kruiden: tientallen parochianen bereiden voor, anderen mogen gratis genieten. Meer werk dan vijf broden en twee vissen, maar dat kruidt dan weer de saamhorigheid.

Moet de televisie helpen na te denken?

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

„Het stond, bij mijn weten, in geen enkele Vlaamse krant. De Brit Patrick Leigh Fermor, auteur van klassieke reisverhalen zoals *A Time of Gifts* en *Between the Woods and the Water*, boeken die je vandaag nog courant in de boekhandel vindt, is laatst overleden op een Grieks eiland. Het kon er, bij het vele nieuws dat in de voorbije weken uit Griekenland kwam, blijkbaar niet meer bij. Bovendien was de man 96 en op Vlaamse redacties worden auteurs, acteurs en actrices op dat moment al lang geacht dood te zijn.

In de artikels die in de buitenlandse kranten over Sir Patrick verschenen, kwam steeds het verhaal terug dat hij tijdens de Tweede Wereldoorlog als verbindingsofficier bij het partizanenleger op Kreta betrokken was bij het kidnappen van een Duitse generaal. De auteur vertelt dat hij op een ochtend naast de bewuste officier stond en hoe beiden naar de bergtoppen keken en de generaal ineens voor zich uit een Latijns vers begon te citeren: „*Vides ut alta stet nive candidum/Soracte...*”

Waarom Leigh Fermor meteen een van Horatius' Oden herkende en op zijn beurt voortging: „*nec iam sustinuant onus/silvae laborantes geluque/flumina constiterint acuto?*” In de vertaling van Anton van Wilderode luidt dat vers: „Kijk hoe de top van de Soracte fonkelt/onder een dik

pak sneeuw en hoe de bossen/bijna begeven onder zware vrachten,/de stromen nog gestremd door kruierend ijs.”

Leigh Fermor vertelde hoe sinds dat moment iets van het ijs tussen hen in ging smelten. Beiden, zegt hij, beseften namelijk dat ze „uit dezelfde bron hadden gedronken”. Die gemeenschappelijke klassieke bron is er vandaag nauwelijks nog. Daarover gaat ook zelden nog de televisie.

Het werd bestempeld als een moedig experiment, als een aanwinst, een verademing, echt televisie voor een openbare omroep, iets waar lang op was gewacht. Er waren in Nederland op de internetfora nooit eerder zoveel reacties als meteen na de eerste uitzending van *Het Filosofisch Kwintet*. Zes weken lang zal de Nederlandse televisie het Duitse *Das Philosophische Quartett* naspelen, het programma op ZDF, waarin de bekende denkers Peter Sloterdijk en Rüdiger Safranski met gasten maandelijks op diepgaande wijze van gedachten wisselen over mens, tijd en samenleving. In de Nederlandse versie is het een kwintet geworden waarin, naast de Amsterdamse filosoof Ad Verbrugge, ook een rol is toebedeeld aan Clair Polak, de onlangs aan kant gezette presentatrice van het actualiteitenprogramma *Nieuwsuur*. Zeg maar de Phara van de burens. Als je zo'n programma ziet, is de eerste gedachte:

„Waarom zou dit ook niet bij ons kunnen?” Maar al vlug zeg je: „Laat maar zitten.” Want je ziet al de Vlaamse Gobelijns, Professoren in Alles en andere slimste mensen, glimmend van zelfgenoegzaamheid, hun koddige ideetjes voor de camera etaleren.

Waren er dan in de afgelopen dagen geen verrassende programma's op de VRT te zien? Toch. Ik onthoud een reportage van Lieven Vandenhoute over de schilderijencollectie van Tony Herbert. Met een *Panorama*-uitzending over de pensioenen, gevolgd door debat, is de nieuwsdienst goed bezig. De grootste bewondering heb ik voor wat Tom Van de Weghe in China presteert. Hoe hij in de afgelopen weken de bittere tegenstelling tussen de nieuwe Chinese miljardair op het golfterrein en de platelandsbevolking die in de magere aarde wroet, van dichtbij liet zien. En hoe China nog zoo kerncentrales wil bouwen, terwijl amper vijftig meter verderop de gewassen op het veld dienen vernietigd te worden, omdat de Chinezen, na Fukushima op televisie te hebben gezien, geen groenten meer willen eten uit de omgeving. De vreselijkste beelden waren wel die van een boerin die toont hoe de kanker haar aanvreet, wat even later door Chinese artsen wordt bevestigd. Voor zulke reportages vergeven we de openbare omroep zeer veel.„